



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **I. Z.**, narozen „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupen Marií Kurkovou, advokátkou,
sídlem Školní 784/10, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2019, č. j. MV-121028-4/SO-2018,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 10. 1. 2019, č. j. MV-121028-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 7. 2018, č. j. OAM-15733-37/DP-2012, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2019, č. j. MV-121028-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 7. 2018, č. j. OAM-15733-37/DP-2012, jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu žalobce na území.

Žaloba

2. Žalobce uvedl v žalobě, že má za to, že jeho věc byla správními orgány nesprávně posouzena a že zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání nebylo opodstatněné. Předně žalobce namítal, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Konkrétně žalobce namítal nesprávné zjištění spočívající v tom, že dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce v období od 15. 4. 2013 do 31. 8. 2014 a následně od 25. 4. 2015 do 9. 3. 2017 neměl zajištěn účel pobytu. Žalobce namítal, že již žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že doklad o účelu pobytu v období od 25. 4. 2015 do 9. 3. 2017 byl žalobcem předložen, a to v řízení o vydání zaměstnanecké karty sp. zn. OAM-4755/ZM-2015, vedeném u stejného správního orgánu I. stupně, přičemž žalovaný konstatoval, že uvedené řízení z materiálního hlediska není nic jiného než žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž by správní orgán mohl spojit tato souběžně vedená správní řízení.
3. Dále žalobce nesouhlasil se zjištěním správních orgánů, že se dopouštěl v období od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016 výkonu nelegální práce. Žalobce si není vědom toho, že by se dopouštěl výkonu nelegální práce. Správní orgány založily zjištění nelegální práce na výsledku žalobce, který se konal před správním orgánem I. stupně dne 21. 11. 2017. Při výsledku se žalobce velice špatně orientoval v datech a obdobích, jeho výslech byl spontánní a zmatečný. Výslech se týkal skutečností v období let 2013 až 2016, což si žalobce jako starší člověk nemohl pamatovat, proto odpověděl na některé otázky zcela nesprávně, zvláště na otázku, zda od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016 pracoval. Žalobce byl správním orgánem I. stupně tlačěn k odpovědím na upřesňující otázky, ačkoli předtím uvedl, že přesně neví nebo si nepamatuje. I pro správní řízení platí zákaz donucování k sebeobviňování. Provedený výslech je tak dle názoru žalobce v některých částech v kolizi s ústavní zásadou neobviňovat sám sebe. Žalobce je proto přesvědčen, že některé jeho odpovědi při výsledku ohledně nelegální práce byly získány v rozporu se zákonem a nelze je použít v jeho neprospěch.
4. Žalobce dále nesouhlasil se zjištěním správních orgánů, že v době platnosti posledního vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání neplnil účel povoleného pobytu minimálně po dobu 4 měsíců v roce 2013 u společnosti A.SKIF spol. s r. o., když správní orgány vycházely z toho, že žalobce pobýval celý rok 2013 na Ukrajině. Žalobce připustil, že většinu roku 2013 byl na Ukrajině, neboť jeho manželka byla nemocná a musel o ni pečovat. Za takové situace by dle názoru žalobce správní orgány neměly přičítat k jeho tíži neplnění účelu pobytu v roce 2013, jelikož žalobce pobýval mimo území České republiky z osobních rodinných důvodů, což sdělil při svém výsledku.
5. Dále namítal žalobce, že žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanoví, že by cizinec musel plnit účel pobytu po dobu fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Po opětovném příjezdu do České republiky v roce 2014 žalobce soustavně a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřetržitě hledal nové zaměstnání a následně byl od 1. 9. 2014 do 24. 4. 2015 zaměstnán u společnosti Lvivské průmyslové stavitelství s. r. o. Pak dne 16. 3. 2015 žalobce uzavřel pracovní smlouvu se společností TRUSKAVEC s. r. o. a dne 17. 3. 2015 požádal o vydání zaměstnanecké karty na uvedenou společnost. Následně dne 9. 3. 2017 uzavřel žalobce smlouvu o smlouvě budoucí se zaměstnavatelem STEBNYCKE družstvo. Nakonec dne 15. 2. 2018 žalobce uzavřel novou smlouvu o smlouvě budoucí se zaměstnavatelem TRUSKAVEC s. r. o. z důvodu nového místa výkonu práce. Žalobce poukázal na skutečnost, že po zavedení zaměstnaneckých karet od 24. 6. 2014 platí, že v období, kdy cizinec pobývá na území na základě překlenovacího štítku povolení k dlouhodobému pobytu v souladu s fikcí pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nemůže být zaměstnán, dokud mu zaměstnanecká karta není vydána, a tudíž dle přesvědčení žalobce je vyloučeno plnění účelu pobytu (zaměstnání) v období probíhajícího správního řízení.

6. Žalobce dále namítal, že neexistence povolení k zaměstnání v období od 15. 4. 2013 do 31. 8. 2014 nemohla automaticky mít za následek neprodloužení jeho povolení k dlouhodobému pobytu, neboť správní orgány neposoudily otázku převážnosti neplnění účelu pobytu v úseku od 15. 4. 2011 do 11. 7. 2018 (den vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně). Z tohoto důvodu považuje žalobce rozhodnutí obou správních orgánů za nepřezkoumatelná. Případné neplnění účelu pobytu v období od 15. 4. 2013 do 31. 8. 2014 (16 měsíců) není dle názoru žalobce dobou převážnou v období od 15. 4. 2011 do 11. 7. 2018 (87 měsíců). Proto má žalobce za to, že závažná překážka jeho pobytu dána nebyla. Žalobce navíc upozornil, že ode dne 1. 9. 2014, kdy začal znovu disponovat dokladem o účelu pobytu, uplynulo několik let, což do jisté míry snižuje intenzitu a aktuálnost jeho provinění.
7. Žalobce dále namítal, že ho nelze obviňovat z výkonu nelegální práce, když není přesně uveden skutek, ve kterém správní orgán spatřuje výkon nelegální práce. Dle názoru žalobce, aby bylo prokázáno, že se žalobce dopouštěl výkonu nelegální práce, musí být zjištěno naplnění všech znaků nelegální práce (práce vykonávaná bez povolení k zaměstnání, ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, přičemž zaměstnanec práci vykonává osobně za mzdu nebo odměnu, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo jiném dohodnutém místě). Dle názoru žalobce samotný protokol o jeho výsledku neposkytoval správním orgánům informaci dostatečnou na to, aby bylo možno konstatovat, že se žalobce v období od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016 dopustil výkonu nelegální práce.
8. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně mohl konstatovat, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce pouze na základě rozhodnutí jiného správního orgánu příslušného v otázkách zaměstnání (úřadu práce či inspektorátu práce). Správní orgán I. stupně nemohl samostatně vyšetřovat a zkoumat, zda se žalobce dopustil přestupku na úseku zaměstnávání, neboť takové správní uvážení není v jeho kompetenci.
9. Dále žalobce nesouhlasil s posouzením přiměřenosti obou rozhodnutí správních orgánů, jelikož období 16 měsíců, kdy žalobce nedisponoval povolením k zaměstnání, oproti období 71 měsíců, kdy u žalobce byl evidován doklad o účelu pobytu, bylo obdobím toliko dočasným. Žalobce po dobu 11 let (s výjimkou období roku 2013 – 2014, kdy onemocněla jeho manželka a musel o ni soustavně pečovat) žije na území České republiky řádným životem a vždy po tuto dobu byl osobou bezúhonnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost s tím, že skutkový stav a průběh správního řízení byl dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, na které žalovaný odkázal. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nijak neprokázal, z jakého důvodu pobýval většinu roku 2013 na Ukrajině, přičemž žádost žalobce byla zamítnuta nejen z důvodu neplnění účelu povoleného pobytu v roce 2013 a v dalších časových obdobích, nýbrž také z důvodu nelegální práce, kdy žalobce vykonával zaměstnání bez platného povolení. Výkon nelegální práce vyplýval nejen z výpovědi žalobce, nýbrž i ze zprávy Úřadu práce ČR, dle které žalobce v uvedeném období nedisponoval povolením k zaměstnání.
11. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce byl povinen plnit účel posledního povoleného pobytu až do doby, než bylo pravomocně rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Dle názoru žalovaného mohl žalobce být zaměstnán až do pravomocného skončení správního řízení u společnosti Lvivské průmyslové stavitelství s. r. o., ke kterému se vztahovalo poslední povolení úřadu práce vydané žalobci na období od 1. 9. 2014 do 24. 4. 2015, přičemž při tomto zaměstnání mohl žalobce plnit účel pobytu.
12. Žalovaný je přesvědčen, že správní orgány v tomto řízení byly oprávněny posuzovat, zda se jednalo ze strany žalobce o výkon nelegální práce, k čemuž odkázal na rozsudky několika krajských soudů.
13. K námitce žalobce ohledně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, uvedl žalovaný, že manželka, dcery a vnoučata žalobce bydlí na Ukrajině, nedošlo tedy ke zpřetrhání vazeb žalobce k zemi původu.

Ústní jednání soudu

14. Při jednání soudu konaném dne 29. 11. 2021 právní zástupkyně žalobce odkázala na argumentaci uvedenou v žalobě a zdůraznila, že žalobce po většinu doby trvání svého pobytu na území ČR účel pobytu plnil. Navrhla, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl a přiznal žalobci náhradu nákladů soudního řízení.
15. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž soudním jednání v reakci na provedené dokazování uvedla, že ani případné spojení obou správních řízení do jednoho by nezhojilo skutečnost, že žalobce neplnil účel svého pobytu. Tato skutečnost byla podle pověřené pracovnice žalovaného prokázána výsledkem žalobce, který nebyl schopen označit zaměstnavatele, u nichž pracoval, sám potvrdil, že po určitou dobu na území ČR ani nepobýval, a navíc vykonával po část období samostatnou výdělečnou činnost, což není plnění účelu pobytu, jímž mělo být zaměstnání. Dále pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že žalobce plnil účel pobytu jen v době, kdy měl vydáno příslušné povolení od Úřadu práce. Jinak účel pobytu neplnil, a navíc vykonával nelegální práce. Navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 72 odst. 1 s. ř. s. a § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť soud přisvědčil jen některým žalobním bodům, jak bude vysvětleno níže.
18. Z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 22. 3. 2012 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání od 1. 6. 2008, poslední pobytové oprávnění mu bylo uděleno na dobu od 15. 4. 2011 do 14. 4. 2012.
19. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 31. 1. 2014, č. j. OAM-15733-8/DP-2012, zastavil řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) z důvodu, že žalobce neodstranil včas vady své žádosti. K odvolání žalobce však žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 1. 2017, č. j. MV-139098-4/SO-2015, zrušil napadené usnesení o zastavení řízení a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s odůvodněním, že žádost žalobce netrpěla vadami, a nebyl tak důvod k zastavení řízení.
20. V dalším průběhu správního řízení žalobce s ohledem na plynutí času dokládal několik rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ohledně povolení k zaměstnání a dále předkládal své pracovní smlouvy a další dokumenty.
21. Ze zprávy Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 15. 5. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/87784, kterou si vyžádal správní orgán I. stupně, vyplývá, že žalobci bylo vydáno několik povolení k zaměstnání, přičemž v období od 29. 4. 2010 do 14. 4. 2013 měl žalobce povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele A.SKIF spol. s r. o. a v období od 1. 9. 2014 do 24. 4. 2015 měl žalobce povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele Lvivské průmyslové stavitelství s. r. o. V navazujícím období do doby vydání zprávy úřadem práce žádné další povolení k zaměstnání nebylo žalobci vydáno.
22. Dne 21. 11. 2017 byl správním orgánem I. stupně proveden výslech žalobce, při kterém žalobce mimo jiné uvedl, že poté, co skončilo jeho zaměstnání u společnosti A.SKIF spol. s r. o., byl doma na Ukrajině, protože jeho manželka byla 7 měsíců nemocná. Žalobce nejprve uvedl, že byl doma asi celý rok 2013, posléze k dotazu správního orgánu I. stupně, zda si je jistý, že byl celý rok 2013 doma, uvedl: „Ano, jsem“. Dále žalobce uvedl ve své výpovědi, že od 20. 1. 2016 má živnostenský list, na základě kterého pracuje, přičemž k dotazu správního orgánu I. stupně, co dělal před vydáním živnostenského listu, uvedl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce: „*To bylo těžké, kde byla práce, tam jsem dělal, nebyla to jedna firma, kde měli smlouvu, tam mě poslali*“. K dotazu správního orgánu I. stupně, co dělal žalobce od dubna 2015, kdy mu skončilo poslední povolení k zaměstnání, do ledna 2016, kdy získal živnostenský list, žalobce uvedl: „*Já měl asi taky povolení, ale to si nepamatuju, já jsem pracoval, ale jezdil jsem domů, ale i pracoval, ale nevím kde*.“ Žalobce dále vypovídal o svých osobních poměrech a rodinných příslušnících žijících na Ukrajině.

23. Součástí správního spisu je dále výpis z živnostenského rejstříku ohledně žalobce, ze kterého plyne, že žalobci vzniklo oprávnění k výkonu živnostenské činnosti dne 20. 1. 2016.
24. Dne 11. 7. 2018 vydal správní orgán I. stupně výše uvedené rozhodnutí, jímž žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl z důvodu, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, přičemž tuto překážku shledal v tom, že žalobce v období od 15. 4. 2013 do 31. 8. 2014 a následně od 25. 4. 2015 do 9. 3. 2017 neměl zajištěn účel pobytu, v období od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016 se žalobce dopouštěl výkonu nelegální práce a žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání minimálně po dobu 4 měsíců na počátku roku 2013, když byl celý rok 2013 na Ukrajině. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce v zákonné lhůtě odvolal, přičemž dne 10. 1. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
25. Žalobce již v průběhu správního řízení poukazoval na související řízení u správního orgánu I. stupně o vydání zaměstnanecké karty sp. zn. OAM-4755/ZM-2015 (dále jen „související řízení“), ve kterém žalobce žádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici u společnosti TRUSKAVEC s. r. o., přičemž žalobce upozorňoval, že v uvedeném souvisejícím řízení dokládal účel pobytu na období od 16. 3. 2015 (pracovní smlouvu s uvedenou společností). V žalobě navrhl žalobce provedení důkazu předmětným správním spisem, proto soud uvedený spis vyžádal.
26. Ze správního spisu sp. zn. OAM-4755/ZM-2015, jímž byl při soudním jednání dne 29. 11. 2021 proveden důkaz, soud zjistil, že žalobce podal dne 17. 3. 2015 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici u společnosti TRUSKAVEC s. r. o. K žádosti přiložil mimo jiné pracovní smlouvu na dobu neurčitou ze dne 16. 3. 2015 mezi zaměstnavatelem TRUSKAVEC s. r. o. a žalobcem jako zaměstnancem, přičemž dle smlouvy měl žalobce nastoupit do zaměstnání dne 25. 4. 2015.
27. Následně v souvisejícím řízení správní orgán I. stupně usnesením ze dne 30. 9. 2015, č. j. OAM-4755-15/ZM-2015, zastavil řízení dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti na území. K odvolání žalobce však žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 4. 2017, č. j. MV-176013-5/SO-2015, zrušil usnesení prvostupňového orgánu a věc mu vrátil k novému projednání. V uvedeném usnesení žalovaný mimo jiné konstatoval: „...že v případě pobytu cizince, který má povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, nepředstavuje žádost o vydání zaměstnanecké karty z hlediska materiálního nic jiného než žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, byť po nabytí účinnosti novely č. 101/2014 Sb. formálně jinak označeném. Z uvedeného důvodu je nutno konstatovat, že v případě souběžně vedených správních řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a o žádosti o vydání zaměstnanecké karty správní orgán I. stupně **spojí obě tato správní řízení a povede společné řízení podle § 140 zákona č. 500/2004 Sb.**“ (Poznámka soudu: zvýraznění tučným písmem bylo provedeno žalovaným). Z dalšího průběhu obou správních řízení je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

patrné, že ke spojení řízení nedošlo. Správní orgán I. stupně si v souvisejícím řízení opatřil podklady ze správního řízení, které je předmětem této žaloby, mimo jiné protokol o výsledku žalobce a zprávu úřadu práce ze dne 15. 5. 2017 ohledně období, kdy měl žalobce platné povolení k zaměstnání. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 7. 3. 2019 rozhodnutí č. j. OAM-4755-22/ZM-2015, kterým žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty zamítl z důvodu dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Tuto překážku spatřoval správní orgán I. stupně ve výkonu nelegální práce žalobcem v období od 15. 4. 2013 do 31. 8. 2014 a následně od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce neodvolal, a rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 6. 4. 2019. Soud podotýká, že v době vydání uvedeného rozhodnutí správním orgánem I. stupně měl již žalobce u zdejšího soudu podánu žalobu, která je předmětem tohoto řízení.

28. Soud se následně zabýval jednotlivými žalobními námitkami. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány nezabývaly tím, že doba, kdy žalobce neplnil účel pobytu, je podstatně kratší než doba, kdy účel pobytu byl naplněn, a proto považuje žalobce jejich rozhodnutí za nepřezkoumatelná. K uvedené námitce soud uvádí, že rozhodnutí obou správních orgánů nepovažuje za nepřezkoumatelná, jelikož obě rozhodnutí jsou srozumitelná a jsou v nich dostatečně popsány důvody, které vzaly správní orgány v úvahu při posuzování neplnění účelu pobytu žalobce. Samotná okolnost, že se správní orgány výslovně nevyjádřily k posouzení doby neplnění pobytu ve vztahu k době, kdy byl účel pobytu plněn, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, byť jinak soud souhlasí se žalobcem, že i vzájemný poměr doby plnění a doby neplnění účelu pobytu by měl být jedním z hledisek, ke kterým je třeba přihlížet při posuzování, zda neplnění účelu pobytu lze považovat za závažnou překážku pobytu na území. Soud tedy shledal, že napadené rozhodnutí namítanou nepřezkoumatelností netrpí.
29. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce, že jeho výslech byl v některých částech nezákonný, když dle žalobce byl pořízen v rozporu se zásadou, že nikdo nesmí být nucen k sebeobviňování. Z protokolu o výsledku žalobce skutečně vyplývá, že správní orgán I. stupně pokládal žalobci upřesňující dotazy, což však soud chápe jako snahu co nejpresněji zjistit skutkový stav. Z protokolu nevyplývá, že by žalobce byl nucen k tomu, aby svou výpověď obvinil sám sebe, naopak je zřejmé, že i přes upřesňující dotazy se nepodařilo správnímu orgánu I. stupně získat dostatek relevantních informací ohledně pracovní činnosti žalobce v uvedeném období. Navíc byl žalobce před výsledkem poučen o možnosti odepřít výpověď, pokud by takovou výpověď způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Uvedené poučení stvrdil žalobce svým podpisem a z protokolu o výsledku ani náznakem nevyplývá, že by žalobce byť jen hodlal využít svého práva na odepření výpovědi. Protokol o výsledku žalobce byl tedy pořízen zákonným způsobem, a je proto přípustným důkazním prostředkem.
30. Žalobce dále namítal, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Konkrétně žalobce namítal nesprávné zjištění správních orgánů, že žalobce v období od 15. 4. 2013 do 31. 8. 2014 a následně od 25. 4. 2015 do 9. 3. 2017 neměl zajištěn účel pobytu.
31. K výše uvedené námitce ve vztahu k období od 15. 4. 2013 do 31. 8. 2014 soud uvádí, že sám žalobce v dalších pasážích žaloby uvedl, že si je vědom neplnění účelu pobytu v uvedeném období, což odůvodňoval péčí o nemocnou manželku na Ukrajině s tím, že po

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příjezdu do České republiky v roce 2014 nemohl sehnat v České republice zaměstnání, ač ho soustavně hledal. Se žalovaným soud souhlasí, že žalobce neprokázal období a důvody svého pobytu na Ukrajině v roce 2013, neboť žalobce se pouze zmínil o nemocné manželce při svém výsledku, aniž by však uvedl, že manželka vyžadovala jeho péči, neuvedl bližší podrobnosti o zdravotním stavu manželky a neoznačil žádné důkazy k prokázání uvedených skutečností. Teprve v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že musel pečovat o svou manželku na Ukrajině a že na Ukrajině byl od 14. 4. 2013. Podle § 82 odst. 4 správního řádu však platí, že *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve*. Z odvolání žalobce nevyplývá, že by tvrzenou péčí o manželku spolu s důkazy nemohl uplatnit dříve než v podaném odvolání. Žalobce tedy uplatnil tvrzenou péči o manželku opožděně, přičemž důkazy ke svému tvrzení ani v odvolacím řízení neoznačil. Závěr správních orgánů, že v období od 15. 4. 2013 do 31. 8. 2014 neměl žalobce zajištěn účel pobytu, kterým bylo zaměstnání, považuje proto soud za správný.

32. Ve vztahu k období od 25. 4. 2015 do 9. 3. 2017 soud uvádí, že poslední žalobcovo povolení k zaměstnání, vydané úřadem práce, bylo platné do 24. 4. 2015. Z výpovědi žalobce před správním orgánem I. stupně plyne, že v období od 25. 4. 2015 do ledna 2016, než získal žalobce živnostenský list, žalobce pracoval v České republice a zároveň jezdil domů na Ukrajinu, ovšem bližší podrobnosti ohledně charakteru práce, zaměstnavatele, doby zaměstnání či pracovní pozice si žalobce nepamatoval. Konec období neplnění účelu pobytu je dle správních orgánů dán datem 9. 3. 2017, což je dle obsahu správního spisu datum uzavření pracovní smlouvy mezi žalobcem a zaměstnavatelem STEBNYCKE družstvo, kterou do správního spisu žalobce dodal dne 14. 3. 2017. Soud nemůže souhlasit se zjištěním správních orgánů, že žalobce neměl zajištěn účel pobytu v období od 25. 4. 2015 do 9. 3. 2017, jelikož sám žalovaný uváděl v napadeném rozhodnutí, že žalobce podal dne 17. 3. 2015 žádost o vydání zaměstnanecké karty a dále žalovaný poukázal na možnost spojení obou správních řízení s tím, že z materiálního hlediska se v obou správních řízeních jedná o žádosti žalobce o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. Ke stejnému závěru dospěl žalovaný i v souvisejícím řízení, kdy dal pokyn správnímu orgánu I. stupně ke spojení řízení, což však správní orgán I. stupně nerespektoval. Soud se ztotožňuje s výše uvedeným názorem žalovaného ohledně materiální shodnosti obou správních řízení. Za uvedené situace však nelze dle přesvědčení soudu vytýkat žalobci, že neměl zajištěn účel pobytu, respektive že přes výzvu správního orgánu I. stupně nepředložil v tomto správním řízení doklad o zajištění zaměstnání na uvedené období, když je zřejmé, že tento doklad – pracovní smlouvu na dobu neurčitou ze dne 16. 3. 2015 mezi zaměstnavatelem TRUSKAVEC s. r. o. a žalobcem – předložil žalobce v souvisejícím řízení, které mělo být správním orgánem I. stupně spojeno do společného řízení, avšak přes výslovný pokyn nadřízeného orgánu se tak nestalo. Správní orgán I. stupně předložení pracovní smlouvy žalobce ze dne 16. 3. 2015 v souvisejícím řízení zcela ignoroval a bral v úvahu jen pracovní smlouvy předložené v předmětném správním řízení. Skutkové zjištění správního orgánu I. stupně, že žalobce nedoložil zajištění účelu pobytu v období od 25. 4. 2015 do 9. 3. 2017, tak nemá oporu ve správním spisu, neboť jeho součástí měly být i dokumenty předložené v řízení o žalobcově žádosti o zaměstnaneckou kartu. Přestože žalobce tuto vadu namítal v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak žalovaný, ač si byl dle odůvodnění napadeného rozhodnutí vědom probíhajícího souvisejícího řízení, se předložením uvedené pracovní smlouvy v březnu 2015 v souvisejícím řízení nezabýval, tedy výše uvedenou vadu nenapravil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Co se týče žalobní námitky, že správní orgány nesprávně přičítaly žalobci k tíži, že neplnil účel posledního vydaného povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnání u společnosti A.SKIF spol. s r. o.) v období prvních 4 měsíců roku 2013, když žalobce na Ukrajině musel pečovat o svou nemocnou manželku, soud uvádí, že tuto námitku žalobce formuloval poněkud nepřesně. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které aproboval žalovaný, vyplývá, že se jednalo o závěr správních orgánů v tom smyslu, že žalobce neplnil účel pobytu, neboť ačkoli měl od úřadu práce povolení k zaměstnání u společnosti A.SKIF spol. s r. o. platné až do 14. 4. 2013, tak fakticky tuto práci v roce 2013 nekonal, jelikož dle své výpovědi byl žalobce celý rok 2013 na Ukrajině. K tomuto závěru správního orgánu se tedy vztahuje předmětná žalobní námitka. Soud uvádí, že při neplnění účelu pobytu by měl vzít správní orgán v úvahu důvody tohoto neplnění, avšak soud již výše vysvětlil, že žalobce uplatnil skutečnost, že musel pečovat o svou manželku na Ukrajině, až v odvolacím řízení, jakožto nepřípustnou novou skutečnost, a ani své tvrzení neprokázal. V podrobnostech soud odkazuje na bod 31 odůvodnění tohoto rozsudku. Pokud by své tvrzení ohledně péče o nemocnou manželku žalobce prokázal, musel by se jím správní orgán zabývat a zvažovat, zda žalobcova péče o manželku na Ukrajině je důvodem ospravedlňujícím neplnění účelu pobytu, respektive zda se při neplnění účelu pobytu z důvodu péče o nemocnou manželku jedná o jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky, přičemž mimo jiné by měl správní orgán zohlednit i dobu, která v době jeho rozhodování uplynula od vytykané události.
34. K žalobní námitce, že žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanoví, že by cizinec musel plnit účel pobytu po dobu fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že sice je pravdou, že explicitně zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost plnit účel pobytu po dobu fikce pobytu, tedy v průběhu správního řízení o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu, nicméně tato povinnost je dovozována judikaturou. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány - účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn. [...] Nelze opomíjet, že základním stěžejním a určujícím kritériem v dané věci je účel pobytu. Ten musí být zachován po celou dobu pobytu, tedy i v době rozhodování o jeho prodloužení. Samotná délka správního řízení tak nemůže ovlivnit závěr o tom, zda stěžovatelka splňovala účel pobytu“*. S tímto názorem se zdejší soud ztotožňuje. Z uvedeného judikátu mimo jiné plyne i to, že by účel pobytu měl být skutečně naplněn, tedy že by žalobce měl vykonávat zaměstnání, z čehož plyne, že soustavné hledání zaměstnání žalobcem v roce 2014 poté, co se vrátil z Ukrajiny, nelze považovat za plnění účelu pobytu žalobce na území České republiky. Soud však dodává, že by měly být vždy zohledňovány konkrétní specifické okolnosti případu. V této konkrétní věci žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v roce 2012, přičemž v té době účel pobytu splňoval, neboť byl zaměstnán u společnosti A.SKIF spol. s r. o. Problémy žalobce nastaly v souvislosti s jeho pobytem na Ukrajině v roce 2013 kvůli tvrzené péči o manželku. Po návratu do České republiky žalobce ještě získal povolení k zaměstnání od úřadu práce na období do 24. 4. 2015 u zaměstnavatele Lvivské průmyslové stavitelství s. r. o., kde řádně pracoval, avšak žalobce si pro navazující období našel jiného zaměstnavatele TRUSKAVEC s. r. o., a proto zahájil řízení o vydání zaměstnanecké karty v situaci, kdy správní řízení, které je předmětem této žaloby, bylo zastaveno a spis se nacházel od roku 2014 až do roku 2017 s odvoláním žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

u žalovaného. Žalobce v období po 24. 4. 2015, kdy mu skončila platnost posledního povolení k zaměstnání vydaného úřadem práce, neměl možnost legálně pracovat, dokud nebude správní řízení pravomocně skončeno. Jelikož konec obou správních řízení byl v nedohlednu, vyřídil si žalobce živnostenský list, na základě kterého začal podnikat od ledna 2016. Délka správního řízení v tomto případě byla extrémní. Pokud by správní orgány vyřídily žádost žalobce v přiměřené době, žalobce by se nemusel vůbec ocitnout v popsané svízelné situaci. Za uvedeného stavu nelze dle názoru soudu vytýkat žalobci neplnění účelu pobytu (zaměstnání) v době probíhajícího správního řízení, když objektivně vzato tento účel s ohledem na platnou právní úpravu ani žalobce plnit nemohl, a to výlučně z důvodů na straně správních orgánů. Jediné, co žalobce mohl učinit, a co také učinil, bylo dokládání pracovních smluv a smluv o smlouvách budoucích ohledně zajištění zaměstnání. Proto dle názoru soudu nelze v tomto případě trvat na požadavku, že by žalobce musel v průběhu správního řízení fyzicky vykonávat zaměstnání, aby naplňoval účel svého pobytu, nýbrž mělo být ve správním řízení zkoumáno zejména to, zda žalobce měl sjednanou pracovní smlouvu nebo smlouvu o smlouvě budoucí ohledně zajištění zaměstnání. Správní orgán I. stupně de facto postupoval z pohledu soudu správně, když zkoumal právě to, zda žalobce měl zajištěn účel pobytu v podobě pracovní smlouvy či smlouvy o smlouvě budoucí, což ostatně aproboval i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ovšem ve vyjádření k žalobě již žalovaný s odkazem na judikaturu uváděl, že pro naplnění účelu pobytu je třeba skutečný výkon zaměstnání. Soud v tomto směru nesouhlasí s názorem žalovaného, který byl uveden ve vyjádření k žalobě, že by žalobce býval mohl pracovat až do pravomocného skončení správního řízení u zaměstnavatele Lvivské průmyslové stavitelství s. r. o., ke kterému se vztahovalo poslední platné povolení k zaměstnání, čímž by žalobce býval mohl naplňovat účel pobytu. Takový názor (závěr) žalovaného nemá oporu ve správním spisu, neboť ze spisu nevyplývá, z jakých důvodů a kým bylo ukončeno uvedené zaměstnání žalobce, a navíc dle názoru soudu nelze ani nutit žalobce, aby pracoval řadu let u jednoho konkrétního zaměstnavatele jen proto, že správní řízení trvalo mimořádně dlouhou dobu.

35. Co se týče žalobní námitky, že správní orgány nesprávně zjistily výkon nelegální práce ze strany žalobce v období od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016, ačkoli žalobce žádnou nelegální práci nekonal, kdy žalobce poukazoval na nesprávné vedení jeho výsledku, soud uvádí, že závěr o výkonu nelegální práce žalobce je skutečně založen pouze na výpovědi žalobce a na skutečnosti, že v uvedené době žalobce neměl povolení k zaměstnání vydané úřadem práce. Lze připustit, že žalobce si nemusel přesně pamatovat jednotlivá časová období, obzvláště za situace, kdy od ledna 2016 vykonával podnikatelskou činnost pro různé subjekty. Výslech byl prováděn v listopadu 2017, tedy s určitým časovým odstupem od událostí, na které byl žalobce dotazován. Na druhé straně se však soudu nejeví příliš pravděpodobné a věrohodné, že by si žalobce nepamatoval při své výpovědi, že po období osmi měsíců od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016 sice pobýval v České republice, avšak nikde nepracoval, jak to žalobce prezentoval ve své žalobě.
36. Co se týče žalobní námitky, že správní orgány neměly dostatečné podklady k závěru, že se žalobce dopouštěl nelegální práce v období od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016, neboť nebyly zjištěny všechny pojmové znaky nelegální práce, soud uvádí, že tuto námitku považuje za důvodnou.
37. Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) *se pro účely zákona rozumí nelegální práci,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, [...]

38. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, konstatoval: „Ze zákona o zaměstnanosti totiž plyne, že se za nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 považuje práce, kterou fyzická osoba cizinec vykonává v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez toho povolení, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno. To jinými slovy znamená, že za nelegální práci, kterou může cizinec vykonávat, lze považovat jen takovou práci, k níž je třeba povolení k zaměstnání. Zákon o zaměstnanosti v § 10 definuje zaměstnání jako zaměstnání v pracovněprávním vztahu, přičemž v poznámce pod čarou odkazuje na zákoník práce. V důvodové zprávě k tomuto ustanovení zákona o zaměstnanosti je uvedeno, že „[Z]a zaměstnání se podle návrhu zákona považuje pracovněprávní vztah tj. základní pracovněprávní vztah (pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr) a další právní vztahy účasti na práci, na které se zákoník práce vztahuje, pokud to výslovně stanoví (přímá působnost) nebo pokud to stanoví zvláštní předpisy a dále ty vztahy, které se řídí zákoníkem práce, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.“ Z této definice zaměstnání je pak nutno vycházet i v následujících ustanoveních zákona o zaměstnanosti. Hovoří-li tedy zákon o zaměstnanosti o povolení k zaměstnání, je třeba tím rozumět povolení k zaměstnání v pracovněprávním vztahu ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 10 tohoto zákona. [...] Nejvyšší správní soud shrnuje, že za nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti se považuje pouze taková práce, kterou cizinec, jenž nedisponuje příslušným povolením, vykonává soustavně, podle pokynů a za mzdu, plat nebo odměnu“.
39. Soud souhlasí s výše uvedeným judikátem Nejvyššího správního soudu, přičemž v poměrech projednávané věci konstatuje, že správní orgány vůbec nezjistily bližší okolnosti výkonu práce žalobce v období od 25. 4. 2015 do 19. 1. 2016. Správní orgány při posuzování nelegální práce žalobce vycházely pouze z výpovědi žalobce a z absence povolení k zaměstnání v uvedeném období. Výpověď žalobce však byla značně neurčitá, řadu věcí si žalobce nepamatoval. Ohledně své pracovní činnosti uvedl žalobce jen kusé informace, ze kterých plyne, že v uvedeném období střídavě pracoval a jezdil domů na Ukrajinu, pracoval pro různé subjekty, kde bylo potřeba. Dle názoru soudu takové informace rozhodně nepostačují k závěru o výkonu nelegální práce, neboť nejsou prokázány jednotlivé znaky nelegální práce (pracovněprávní vztah, vztah nadřízenosti a podřízenosti zaměstnavatele a zaměstnance, práce konaná podle pokynů zaměstnavatele za mzdu, plat nebo odměnu). Z informací, které uvedl žalobce při svém výslechu, není zřejmé naplnění jednotlivých definičních znaků nelegální práce. Skutkový stav, ze kterého vycházely správní orgány, vyžaduje ve výše naznačeném směru zásadní doplnění. Soud si je vědom obtížnosti získání dalších důkazů k uvedené záležitosti, ovšem pokud budou chtít správní orgány do jiné závažné překážky pobytu zahrnovat kromě neplnění účelu pobytu i nelegální práci, bude třeba doplnit dokazování ve výše naznačeném směru.
40. Soud konstatuje, že za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců může být považováno také dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v České republice. Podle závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu se jedná například o dlouhodobý výkon závislé práce bez příslušného povolení úřadu práce, tedy výkon nelegální práce cizincem podle § 5 písm. e) bodu 2 ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53, nebo ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Azs 7/2019-19). Současné však platí, že nikoli každé porušení zákona o zaměstnanosti musí být považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019-41).

41. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že prostý výkon nelegální práce nemůže bez dalšího naplnit hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejedná se totiž o jakýkoli nelegální výkon závislé práce, nýbrž nelegální výkon práce dlouhodobý (např. ve zmíněné věci sp. zn. 10 Azs 197/2017 se jednalo o dobu minimálně dvou let). Správní orgány jsou přitom povinny posoudit závažnost jednání cizince, a to z hlediska poměru nelegální práce ve vztahu k legální pracovní aktivitě. Dále musí zvážit časový i finanční rozsah práce, kterou cizinec vykonává legálně, a rozsah práce, kterou činí nelegálně. Pečlivě musí zhodnotit rovněž to, zda se zřetelem ke všem konkrétním okolnostem věci dosahuje nelegální výkon závislé práce takové míry závažnosti, že naplňuje hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Rozsah nelegální práce musí z hlediska časového a hlediska finančního v rozhodnutí navíc přesněji specifikovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25). Takové úvahy však v napadených správních rozhodnutích nejsou obsaženy a správní orgány ani pro tyto účely dostatečně nezjistily skutečný stav věci.
42. K další žalobní námitce spočívající v tom, že správní orgány neměly kompetenci samostatně si učinit úsudek o tom, zda ze strany žalobce šlo o nelegální práci a nemohly vyšetřovat a zkoumat, zda se žalobce dopustil přestupku, soud s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018-30) uvádí, že ačkoli správní orgán I. stupně ani žalovaný nevykonávají kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti ve smyslu § 125 zákona o zaměstnanosti, mohou si v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu při výkonu vlastní působnosti nepochybně učinit úsudek o povaze činnosti vykonávané cizincem, aniž by bylo nutné obracet se dle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu s podnětem k zahájení řízení na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti. Nejedná se totiž o úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek nebo správní delikt a kdo za něj odpovídá, nýbrž o posouzení toho, zda cizinec plní účel, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Je-li tímto účelem zaměstnání, může si správní orgán I. stupně i žalovaný nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost žalobce byla zaměstnáním (výkonem závislé práce), podnikáním, či jiným druhem činnosti (např. občanskou výpomocí apod.). V projednávané věci je podstatné, že správní orgány věc nehodnotily z toho hlediska, zda žalobce svým jednáním spáchal přestupek či správní delikt a kdo za něj odpovídá. Žalovaný proto v daném případě nevybočil ze své pravomoci a nepostupoval v rozporu se zákonem, když posuzoval charakter činnosti žalobce.
43. Lze tedy shrnout, že správní orgány dostatečně nezjistily skutečný stav věci, neboť nepřihlížely k pracovní smlouvě, kterou žalobce předložil v souvisejícím řízení o vydání zaměstnanecké karty, a nepostavily najisto, že žalobce v předmětných obdobích skutečně neplnil účel pobytu, tj. nevykonával závislou práci, či naopak nelegálně vykonával závislou práci a v jakém rozsahu, aby následně zjištěné skutečnosti mohly hodnotit ve smyslu citované judikatury. Soud proto shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění dokazování, jak bylo podrobněji rozvedeno v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

44. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada se projevila již v řízení před správním orgánem I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také jeho rozhodnutí. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
45. Soud nepovažoval za potřebné zabývat se žalobní námitkou spočívající v nesprávném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce, když správní orgán I. stupně se bude muset znovu zabývat otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do života žalobce v návaznosti na doplnění skutkového stavu a aktuální situaci žalobce.
46. Pro úplnost soud uvádí, že v rámci vypořádání jednotlivých žalobních bodů přdestřel svůj náhled na řešení některých právních otázek s přihlédnutím k judikatuře Nejvyššího správního soudu, aniž by však soud jakkoli předjímal budoucí rozhodnutí správních orgánů.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 14 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, účast na jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT].

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. listopadu 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)